

Že dvajset let o njem več nisem čula.
Gotovo ga lopata je zasula . . .

Gost moj ima cekinov polno pest . . .
Sam satan mi preslepil bil je vest . . .

Stoji pred njim tam vina polna kupa.
Jaz na skrivaj mu vsujem vanjo strupa . . .

Zakaj si zmešal pamet mi, o Bog?
Zakaj si, satan zvabil v svoj me króg?

Izpil je, pa ni dolgo več govoril . . .
In danes zjutraj strup ga je umoril . . .

Umira, vzdihne: »Jaz sem tvoj Andrej!
Zakaj povedal nisem ti poprej?!

Pritájl sem se samo, te poslušal;
poslušal, gledal sem te in izkušal . . .«

Obesite me! Samo to želim,
gospod sodnik! Naj skoro dotrpím!

A. Aškerc.

Pod Tivoli.

Pod Tivoli med kostanji
v cvetočih pomladnjih dneh,
tja hodi na sprehod devojka
po mehkih peščenih tleh.

Ta hoja, kako je ponosna,
ta pogled, kako je hladan,
kot starca častitljeva starost,
ko mrzli zimski dan.

V vijoličasti obleki
priziblje se lahnó.
Tako priplovejo sanje
po noči mi v trudno glavó.

Kaj nimaš plamena li v prsih,
kaj nimaš po žilah krvi?
Ne veš li kaj to je — ljubezen,
kaj gnev in vihar strasti? —

Ozri se v oblok vesoljni
opojnoprelestnih nočij!
Če zvezda ugasne: Adijo!
Saj mnogo jih drugih gori . . .

Fran Valenčič.

